

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΕΡΩ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

— 'Ο κύριος Σέργιος σηκώθηκε ;
 — Μάλιστα, κύριε.
 — Πές του, σέ παρακαλώ, πώς τόν περιμένω εδώ.
 'Ο υπηρέτης έτοιμαζόταν νά φύγη, όταν ο κύριος τόν ξαναρώ-
 τησε :
 — Δέ μου λές, αλήθεια, εκείνη ή κυρία περιμένει ακόμα στο
 σαλόνι ;
 — Μάλιστα, κύριε.
 — 'Ο κ. Πελλιέ σκέφθηκε λίγο και ξακολούθησε με ψυχρή φωνή :
 — Ποιός τήν έφερε δω ;
 — Ένα άμαξι από τό Σουμπίζ. Περιμένει έξω άπ' τήν πόρτα.
 'Η κυρία δέν άφησε τόν άμαξι νά μπει στην αούλή.
 'Ο κ. Πελλιέ χαμήλωσε τό κεφάλι του. Αισθάνθηκε κάποιο
 δυνατό κλονισμό !... Μά, ξαναστύλωσε τό κορμί του και είπε :
 — Πές τού κυρίου Σεργίου πώς τόν παραλώ νά κατέβη κάτω
 μα στιγμή. Έχω κάτι σοβαρό νά τού πώ.
 Κ' ένθ' ό υπηρέτης απομακρυνότανε, ό γέρος διευθύνθηκε στο
 διαμέρισμα τής γυναίκας του και είπε σιγά — σιγά, μανίζοντας
 τήν πόρτα :

— Μπορώ νά σου πώ δυό λόγια ;
 Και όταν ή κ. Πελλιέ παρουσιάσθηκε μπροστά του, τήν παρακά-
 λεσε νά κλείση τήν πόρτα, γιά νά μήν τούς άκούσουν. Και τότε τή
 είπε με τήν άτάραχη και αίστηρή — δεσποτική — φωνή του :
 — Είνε κάτω, στο σαλόνι, και περιμένει...
 — Ποιός ;... Μήπως ή... Λουκία ;
 Είχανε πέντε χρόνια νά προφέρουν αυτό
 τόνομα.

— Ναι ! 'Η Λ ο υ κ ι ά .
 'Η κ. Πελλιέ σταύρωσε τά χέρια της, ψι-
 θυρίζοντας :
 — Θέ μου ! Θέ μου !... Και τι θά κάνου-
 με τώρα ;
 — Είδοποίησα τό Σέργιο. Δέ θά τή δεχθί.
 — Τό ξέρει λοιπόν πώς εκείνη είνε εδώ ;
 — Όχι, — άποκρίθηκε ό κ. Πελλιέ, ζου-
 νώντας άργά τό κεφάλι του. — Μά δέ θά τή
 δεχθί. Πρό όκτώ ημερών μου έστειλε κεινη
 ένα γράμμα, γιά νά...

Τή στιγμή εκείνη μπήκε στο δωμάτιο και
 ό Σέργιος. 'Ηταν ένας νέος αξιωματικός.
 Χαιρέτησε τόν πατέρα του και πήγε κ' έκα-
 τσε κοντά στη μητέρα του — ή οποία τόν
 αγάλιασε άμέσως, κλαίοντας :
 — Παιδί μου, παιδάκι μου !... 'Αγαπή-
 μένο μου παιδί !... 'Ε κ ε ί ν η είνε δω !...
 'Ο Σέργιος άναπλήσθε άπ' τή θέση του,
 κοίταξε τόν πατέρα του κ' ύστερα έρριξε γύ-
 ρω του, μιά ματιά, σά νά περιέμενε νά διή τή
 Λουκία στο δωμάτιο.
 — Είνε στο σαλόνι, είπε τότε ό κ. Πελλιέ.
 Κάτσε, παιδί μου, νά μιλήσουμε σοβαρά.
 Πρέπει νάποφασίσουμε τι στάσι θά τηρή-
 σοουμε.

Και, χωρίς νά δώση προσοχή σ'αναφυλ-
 λητά τής γυναίκας του ούτε και στη χλωμό-
 τητα πού σκέπασε ξαφνικά τό πρόσωπο τού
 γιου του, κλείδωσε τήν πόρτα πού έβλεπε στο
 διάδρομο, και ξακολούθησε :
 — Γιά θυμήσου, παιδί μου, τι τρομερές,
 τι πικρές μέρες περάσαμε τόν 'Ανοουρίο τού
 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου
 με τή βοήθεια τού Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δέ
 βρήκες τή σύντροφό σου, δέ βρήκες εκείνη πού έπρεπε νά σέ πε-
 ρεμένει.
 — Μά...έκανε νά πει ή Κα Πελλιέ.
 'Αντίχρυσε όμως τό σοβαρό βλέμμα τού άντρός της, και δέν από-
 σασε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ ξακολούθησε, αίστηρά, τό
 δριμύτατο κατηγορητήριό του έναντίον ή κ ε ί ν η ς πού περιέμενε
 στο σαλόνι...

Στίς άρχές τού 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό
 της τό Σέργιο τήν άδεια νάναλάβει ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο-
 σοκομείο τού Μπλουά. Έκει γνωρίστηκε με κάποιο ισπανό τραυμα-
 τία, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τόν ώραιο Κονζάκ. 'Υστερα
 από τρεις μήνες, είχε γίγει ή μικρή του φιληνάδα. 'Εξησαν μαζί ως
 τό 1918, όποτε έστειλε κ' ένα γράμμα στού πένθερού της, στο
 όποιο τού έλεγε πώς δέ θά επέστρεφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ-
 γραψε και τού Σεργίου. Τού έλεγε πώς αυτόν μονάχα είχε αγαπή-
 σει και θάγατούσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της γιά τόν 'Ισπανό
 ειταν άνώτερο τών δυναμειών της. 'Η ! πόσες φορές ό Σέργιος κ' ή
 μητέρα του διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τόν γέρο
 πού είχε καταραστεί τή νύφη του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα
 γιά τήν ξαφάνιση τής Λουκίας, πού γέμιζε άλλοτε χαρά τό σκυ-

θρωπό και μελαγχολικό σπίτι τους !...

— Πρό όλίγων ημερών — ξακολούθησε ό κ. Πελλιέ — έλαβα
 ένα γράμμα άπ' α ύ τή ν. Μου ζητούσε τήν άδεια νά επιστρέψη
 κοντά μας. Μου έξηγούσε... παρ' όσιστα πράγματα !... Μου έλεγε
 πώς μετανόησε πικρά, και τά λοιπά, τά συνηθισμένα... Δέν τήν πε-
 ριμένα τόση άναίδεια !...

— Και σύ δέν τής απάντησες ! Κι' ούτε μάς είπες τίποτα ! τόν
 διέκοψε μ' επιτιμητικό ύφος ή γυναίκα του.
 'Ο κ. Πελλιέ σούφρωσε τά φρύδια του, αυτή τή φορά. Μά ή
 φωνή του δέν έδειχνε τίποτα άπ' τό θυμό πού έβραζε μέσα του,
 όταν ξακολούθησε.

— Έκανα ό,τι μου επέβαλε τό καθήκόν μου ως άρχηγού οικο-
 γενείας. Και θά κάνω, σέ λίγο, ό,τι μου ύπαγορεύει ή συνείδηση
 μου. 'Η δυστυχιμένη αυτή άμαρτωλή πήρε τόν κακό τό δρόμο...
 'Ε, λοιπόν ! άς τόν ξακολούθησει, αφού έκαμε τήν αρχή !... 'Ας
 επιστρέψει στού φίλου της κ' άς μάς άφήσει ήσυχους !...

— Μά άγαπήτέ μου, —δοξίμασε πάλι ή γυναίκα του νά τόν με-
 ταπέιση —. Τό ζήτημα είνε σοβαρότατο. Πρέπει νά τό σκεφθούμε
 σοβαρά, πριν λάβουμε μιάν οριστική άπόφαση.

— Τό σκέφθηκα πολύ και γιά τούς τρεις μας. Καί...
 — Και έλαβε τήν άπόφαση... ;
 'Εκείνος, άντί νάπαντήσει, διευθύνθηκε μ' άποφαστικό βήμα
 πρós τήν πόρτα. Μά ή κ. Πελλιέ, πού κα-
 τάλαβε τι έσημαίνε αυτό, έτρεξε και τού
 εμπόδισε τή διάβαση.

— Όχι ! τού είπε, όχι ! Δέ θά τό κάνεις
 αυτό !... Ούτε γώ βέβαια δέν ξέρω ακόμα τή
 άπόφαση θά λάβουμε, μά, γιά τήν ώρα, δέ
 θά τό κάνεις αυτό !
 'Ο κ. Πελλιέ τής έρριξε μιά τρομερή μα-
 τιά.

Δέν ήτανε συνηθισμένος νά τού φέρουν
 άντιρρήσεις. Μά ή κ. Πελλιέ, χωρίς νά παρα-
 γθί καθόλου άπ' τ' άγριο βλέμμα του, ξα-
 κολουήθηκε με σταθερή φωνή, πού τή δυνά-
 μωση ακόμα περισσότερο ή μητρική της
 άγάπη :

— Δέν θά σ' άφήσω νά πäs νά διώξης
 αυτή τή δυστυχιμένη ! Κοίταξε πώς έκα-
 τάνησες τό δυστυχιμένο τό παιδί σου ! Σου
 τόν έδωσα γιά νά τόν κάνης άντρα μά σύ,
 με τήν τυραννία και τήν αυταρχικότητά σου
 τόν έκανες σκλάβο σου, τού άφήρεςε κάθε
 πνοή ζωής από μέσα του γιά νά τόν κάνεις
 ό,τι θέλεις έσύ... 'Ωστόσο, άν δέν είνε σέ θέ-
 ση νάντισταθί καθόλου, κ' άν τó μόνο
 όπλο του είνε τά δάκρυα, κοίταξε τόν πώς
 κλαίει... 'Αν επιμένης ακόμα στην άδικη και
 παράλογη άπόφαση πού έλαβε, αυτό σημαί-
 νει πως ποτέ δέν έμαθες νά είσαι πατέρας...
 Τά δάκρυα τού παιδιού σου δέν σε συγκινούν
 καθόλου... Μά δέν κατάλαβες ακόμα πώς τήν
 αγαπάει, πώς λιώνει με τήν άνάμνησή της ;
 'Ας είνε όμως : τό λόγο στην προκειμένη
 περίπτωση δέν τόν έχεις έσύ. Τόν έχει ό Σέρ-
 γιος. Κι' αυτός θ' άποφασίσει τι θά κάνει !...

'Ο Σέργιος, σκουπίζοντας με τό μαντήλι
 του τά μάτια, έκανε τότε νά τρέξη. Μά ό
 πατέρας του τόν διέταξε νά μείνη στη θέση
 του. 'Υστερα αφού κοινοστάθηκε λίγο, ώρμησε στην πόρτα, τήν
 άνοιξε με όρημ ή και κατέβηκε σάν άστραπή τή σκάλα.

'Η γυναίκα του τόν φώναξε. Μά κείνος δέν τής έδωσε καμμιά
 απάντηση. Πήγαινε νά εκτελέση τήν καταδικαστική του άπόφαση...

Τότε ή κ. Πελλιέ αγάλιασε τό Σέργιο πού έκλαιγε κ' έμειναν
 κ' οι δύο άμίλητοι σ' αυτή τή στάση. 'Αξαφνα άκουσαν θόρυβο
 πόρτας πού κλείνει. 'Ετρεξαν άμέσως στο διάδρομο, βγήκανε στόν
 έξώση και είδανε μιά γυναίκα νά κατεβαίνει άργά-άργά, περπα-
 τώντας τή μεγάλη σκάλα.

— Λουκία μου !... ψιθύρισε ό Σέργιος.
 Τά μάτια τής μητέρας του έλαμψαν τότε.

— Άρπάξε τό κεφάλι τού γιουί της με τά δυό της χέρια και τόν
 κοίταξε κατάματα :

— Μή διατάξεις καθόλου, Σέργιε. 'Ακουσε τή φωνή τής καρ-
 διάς σου ! 'Η ευχή μου θά είνε πάντα μαζί σου.

'Ο Σέργιος ώρμησε τότε σάν τρελλός. Στο κεφαλόσκαλο βροήθη
 άντίκρυ στόν πατέρα του. Στάθηκε μιά στιγμή.

...Και ύστερα κατέβηκε τρέχοντας τή σκάλα, φωνάζοντας τής
 γυναίκας του :

— Λουκία ;... γλυκεία μου γυναικούλα... Στάσου έρχομαι κ'
 έγώ μαζί σου !...

'Ο Σέργιος κοιότισε τά μάτια του με τό μαντήλι του.